

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Praze jako soud odvolací projednal ve veřejném zasedání konaném dne [datum] odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Berouně podané v trestní věci obžalovaného [jméno obžalovaného], narozeného [Datum narození obžalovaného], proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne [datum], číslo jednací [spisová značka], a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státní zástupkyně zamítá.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl [jméno obžalovaného] podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Berouně sp. zn. ZT 109/2020 ze dne [datum] pro skutek spočívající v tom, že v přesně nezjištěné době nejméně od léta 2018 do [datum] v [adresa] zejména v bytě, který sdílel s poškozenou [jméno FO], nar. [datum], a jejími dvěma nezletilými dcerami, s poškozenou zle nakládal tím způsobem, že na ní blíže neurčeného dne v létě 2018 během kempování nedaleko [Anonymizováno] v opilosti požadoval pohlavní styk a poté, co se vyjádřila, že ho s ním mít nechce a odešla do druhého stanu k dcerám, začal křičet a když vylezla ze stanu a prosila ho, aby přestal, a následně se chtěla do stanu vrátit zpět, chytil ji za krk a ze stanu jí vytáhl a fyzicky jí napadl, kdy jí dal nejméně dvě facky, dále jí v průběhu vztahu opakovaně sprostě nadával a nejméně jednou měsíčně na ni velmi hlasitě křičel, kdy jí vulgárně nadával a vyhrožoval jí ublížením na zdraví, opakovaně jí fackoval a dával jí rány pěstí do obličeje, projevoval žárlivost, kdy poškozenou nejméně při návštěvách u kamarádky [jméno FO] opakovaně kontroloval prostřednictvím zasílání SMS zpráv, kdy jí za hodinu zaslal kolem 20 zpráv a požadoval po ní také zaslání fotografie, která by dosvědčovala, že je skutečně na návštěvě u kamarádky, a zejména si v průběhu trvání vztahu opakovaně, přibližně 3x týdně, po poškozené vynucoval i přes její nesouhlas a pokusy o fyzický odpor, pohlavní styk souloží, kdy mu poškozená jasně říkala, že pohlavní styk nechce, například ho odstrkovala rukama nebo jej kopl, ale obviněný využil své značné fyzické převahy oproti poškozené, povallil jí buď na záda, kdy jí jednou rukou chytil za krk a přiškrcoval jí, a druhou rukou jí držel obě ruce nad její hlavou, nebo jindy poškozenou otočil a donutil ji svou fyzickou převahou, aby s ním soulož přetrpěla a říkal jí, že je jeho kurvička a služka, a vykonal soulož až do vyvrcholení, čemuž se poškozená snažila bránit tím, že se stočila do klubička a dala si mezi nohy peřinu, ale jeho fyzické převaze se neubránila, jindy, když ležela na boku v posteli, k ní přišel, lehнул si za ní na bok, dal jí ruce za záda a vsunul jí penis do vagíny, kdy se poškozená bránila křikem, který zaregistrovala ve vedlejším pokoji její nezletilá dcera [jméno FO], nar. [datum], která na místo přiběhla, žádala obžalovaného, aby poškozenou nechal být a chtěla zavolat policii, v důsledku čehož obviněný jednání zanechal, a dne [datum] v podvečerních hodinách se poškozené poté, co ho žádala, aby se odstěhoval, vysmíval, a když mu řekla, ať si sbalí věci, že to myslí vážně, odpověděl, že si nic balit nebude, jí radši podřeže a vykuchá, a když mu dne [datum] poškozená do zaměstnání napsala SMS zprávu, že mu věci sbalila a chce, aby odešel, odepsal jí, ať si ho nepřejde, že uvidí, přičemž u poškozené z jednání obžalovaného i vzhledem k jeho trestní minulosti vzbudily jeho výhrůžky obavu o její život a zdraví a život a zdraví jejich nezletilých dcer, kdy poškozená v důsledku jednání obviněného trpí úzkostně depresivní poruchou a posttraumatickou stresovou poruchou, které se u ní projevují zvýšenou hladinou intrapsychické tense, labilní náladou s depresivními propady, oslabenou volní složkou, poruchami spánku, prožívanými stavy strachu, úzkosti až panických atak s vegetativními příznaky, bušením srdce, tlakem a bolestí na prsou, dušností a anxiózně fobickými reakcemi, kdy tyto problémy

poškozenou omezovaly v běžných aktivitách při pobytu venku i v zaměstnání, kdy se cítila být ohrožena nejméně po dobu jednoho roku, čím měl spáchat zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku v souběhu se zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Podle § 229 odst. 3 trestního řádu byla poškozená [jméno FO] odkázána se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních. Toto své rozhodnutí soud prvního stupně odůvodnil tím, že v žalobním návrhu označený skutek není žalovanými zločiny, a ani jinými činy uvedenými v trestním zákoníku.

2. Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Berouně, v němž se závěry soudu prvního stupně nesouhlasí. Má za to, že tvrzení poškozené bylo dostatečně podloženo dalšími důkazy a soud prvního stupně pochybil, pokud nevyvodil vinu obžalovaného dle podané obžaloby. V první řadě zdůrazňuje, že skutek byl v obžalobě kvalifikován jako zločin týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákoníku v souběhu se zločinem znásilnění podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tedy na rozdíl například od majetkové trestné činnosti, se jedná o specifickou trestnou činnost v tom směru, že o ní nebývají k dispozici důkazy typu kamerového záznamu a v drtivé většině ani svědků, kteří by byli přímo událostem přítomni. K tomu připomíná, že trestná činnost tohoto charakteru je založena především na výpovědi poškozeného, která je s výpovědí obžalovaného často v přímém rozporu. Stejně tak tomu je i v projednávaném případě, kdy došlo ke střetu tvrzení obžalovaného a poškozené. Za takovéto situace je třeba vážit, co je z výpovědi zřejmé a jaké existují pochybnosti a za pomoci dalšího dokazování poté dojít k závěru, zda pochybnosti přetrvávají nebo se je podařilo odstranit. S touto problematikou se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal a v důsledku toho dospěl k nesprávným závěrům. Na rozdíl od prvního soudu totiž neshledává po provedeném dokazování důvod, proč nevěřit výpovědi poškozené, neboť po celou dobu trestního řízení vypovídala v zásadě jednotně (pominou-li se nesrovnalosti ve výpovědi ohledně délky trvání sexuálních styků, nicméně tuto nesrovnalost lze vysvětlit jednak dlouhou dobou, která od skutku uběhla, jednak tím, že poškozená má i dle znaleckého posudku velkou tendenci negativní zážitky v rámci obranných mechanismů vytěsňovat), byla v řízení poučena o následcích křivé výpovědi a další provedené dokazování nasvědčuje tomu, že její výpověď logicky zapadá do kontextu případu. Je pravdou, že poškozená je osobou, která se již před začátkem vztahu s obžalovaným potýkala s nelehkými životními událostmi, která jistě měly dopad na její psychiku, nicméně tuto skutečnost i s ohledem na závěr znalkyně [Anonymizováno] uvedený v rámci hlavního líčení považuje za takovou, která spíše usnadňuje vznik určitých psychických potíží. Skutečnost, že poškozená byla svědky hodnocena spíše jako dominantnější osoba, pak automaticky neznamena, že by nemohla dlouhodobě snášet příkoří ze strany obžalovaného, aniž by o tom učinila oznámení. Poukazuje na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychologie a psychiatrie a na výpovědi znalkyň, a zdůrazňuje závěr, že u poškozené je obecná i specifická věrohodnost adekvátní a nemá sklon ke zkreslování reality, a nemá ani žádné sklony ke konfabulacím a ke zkreslování skutečnosti. Naopak ze znaleckého zkoumání poškozené je patrné, že se poškozená vnitřně stydí za to, že se do obžalovaného zamilovala a začala s ním žít, což první soud dostatečně neuvážil. Pominut byl i závěr znaleckého posudku, že osobnost poškozené je spíše jednoduchá. Připomíná též vyjádření znalkyně [Anonymizováno] (psycholog) u hlavního líčení, že případné zasílání intimních fotografií poškozené obžalovanému nevylučuje skutečnost, že měla být znásilňována. Vysvětlila totiž, že takový projev není nic mimořádného, neboť některé jednodušší ženy například posílají takové fotky partnerům do vězení, kdy se jedná o určitou pomstychtivost, že mu „na just posílá takové porno“. Dále zdůrazňuje, že obě znalkyně při vyšetření nezávisle odhalily u poškozené posttraumatickou stresovou poruchu. Znalkyně [Anonymizováno] vysvětlila, že je pro jejich závěry sice přirozeně velmi důležitá samotná výpověď poškozené, ale ona jako psycholog používá testovou baterii, která obsahuje lži skóre, přičemž kontrolní otázky jsou skryté. Škála lži skóre je rafinovaná a sleduje se nezávisle ve dvou testech, přičemž

poškozená ji měla při testování nízkou. Vysvětlila, že skutečnost, že si již poškozená nechtěla vybavovat do podrobná jednotlivé útoky obžalovaného, je obecným jevem tzv. domácího násilí. Znalkyně [Anonymizováno] (psychiatr) zase potvrdila obecně známou skutečnost, že ženy, které jsou do partnera v takovýchto případech zamilované, pořád věří, že situace se zlepší a nemají sílu od něj odejít. V tomto ohledu považuje za potřebné podotknout, že obžalovaný měl poškozené vyhrožovat a její případné snahy o ohlášení jeho závadového chování tak mohly být značně potlačeny strachem. Znalkyně rovněž uvedla, že psychiatr s dlouholetou praxí většinou pozná, když pacient agravuje, u poškozená však takové podezření neměla. Navíc uvedla, že poškozená neměla žádné snahy obžalovaného poškodit nebo dehonestovat. Také uvedla, že poškozená měla tendenci zasouvat veškeré negativní zážitky do podvědomí jako obranný mechanismus. Neshledává tak důvod závěry znaleckého posudku o věrohodnosti poškozené a jejím duševním stavu rozporovat, neboť znalkyně dle jeho názoru všechny případné nejasnosti v rámci otázek kladených v hlavním líčení vysvětlily. Taktéž bylo prvním soudem pominuto, že tvrzení poškozené a závěry znaleckého posudku korespondují též s lékařskou zprávou organizace [Anonymizováno] o.p.s., se kterou poškozená spolupracovala a uváděla projevy odpovídající posttraumatickému stresovému syndromu. Tvrzení poškozené je též podporováno výpovědí svědkyně [jméno FO], která popsala, že si jí poškozená určitým způsobem na obžalovaného stěžovala. Mělo z jeho strany probíhat citové vydírání, kdy jí neustále psal a ona se bála i jen podívat na telefon, a později se jí i svěřila, že jí znásilňuje. Na tomto místě k relevanci výpovědi svědkyně považuje za důležité upozornit, že výpověď svědkyně v hlavním líčení koresponduje s její výpovědí v přípravném řízení a jeví se jako autentická, neboť svědkyně v ní uvádí evidentně i vlastní postřehy a dojmy, které z poškozené a jejího vztahu s obžalovaným měla. Svědkyně uvedla, že před vztahem s obžalovaným byla poškozená veselá, ale za doby jeho trvání byla jejími slovy „vysychlá“ a bylo vidět, že se mezi nimi něco děje. V tomto smyslu se vyjádřil i svědek [Anonymizováno], který mimo jiné uvedl, že si se svědkyní [jméno FO] psal a říkali si, že se u poškozené doma asi něco děje. Ke skutečnosti, že první soud relevanci výpovědi svědkyně [jméno FO] snižoval mj. z toho důvodu, že poškozená uvedla v rámci hlavního líčení, že se nikomu o problémech ve vztahu nesvěřovala, uvádí, že v rámci přípravného řízení poškozená uvedla, že se ohledně vztahu svědkyní [jméno FO] svěřovala. Od skutku již uběhla dlouhá doba a ze znaleckého posudku je zřejmé, že poškozená má tendenci negativní záležitosti v rámci obranných mechanismů hodně vytěšňovat, je tedy možné, že v mezidobí tuto skutečnost již vytěšnila. Na podporu výpovědi poškozené stojí též výpověď její dcery svědkyně [jméno FO], která sice neměla s obžalovaným dobrý vztah a je dcerou poškozené, avšak z toho nelze automaticky vyvozovat její nevěrohodnost, jak se stalo, a to zejména v případě, kdy tato výpověď nestojí při výpovědi její matky zcela samostatně, ale naopak koresponduje s dalšími důkazy. Poukazuje též na zprávu o spolupráci Centra psychologicko-sociálního poradenství Středočeského kraje, ze které vyplývá, že při konzultacích dcera poškozené - nezletilá [jméno FO] - mluvila o urážkách a násilí na matce a sestře od obžalovaného, a obě dcery mluvily o násilí obžalovaného na matce. Připomíná dále sdělení svědka [Anonymizováno], že nebyl přímo svědkem konfliktu poškozené a obžalovaného v létě, ale poškozená na místě tvrdila, že jí škrtl a tahal za vlasy, a rovněž uvedl, že měla poškozená v práci vyprávět, že jí obžalovaný znásilňuje, i když on sám tomu nevěřil. Za velmi podstatnou pak považuje výpověď svědkyně [Anonymizováno], bývalé sousedky poškozené a obžalovaného, která uvedla, že obžalovaný působil jako velmi milý člověk a kdyby ho na vlastní uši neslyšela, neuvěřila by tomu, že dokáže být hrubý. Popsala, že bylo z jejich bytu slyšet přibližně jednou měsíčně velmi hrubé a agresivní nadávání obžalovaného, které trvalo 2 až 3 hodiny, přičemž se o poškozenou a její děti v důsledku toho bála. Dělo se tak především večer. Obžalovaný byl velmi rozčilený a vyhrožoval poškozené. Když z bytu odešel, byla se za poškozenou podívat a popsala, že poškozená a její starší dcera byly rozklepané. Poškozená plakala a bála se, že jí obžalovaný ublíží. Obžalovaný na poškozenou při nadávání křičel, že jí „vyšuká, rozšuká a že bude po ní a bude klid“. Tutu výpověď soud prvního stupně nedocenil, ačkoliv se jedná o důkaz zásadní, neboť je zřejmé, že poškozená ani obžalovaný neměli a nemají

se svědkyní žádný bližší vztah ani vazby, a ona byla jako sousedka osobou, která mohla dobře vnímat a evidentně také skutečně vnímala agresivní projevy obžalovaného alespoň v hlasové podobě. Výše uvedený obsah křiku obžalovaného se sexuální podtextem jasně podporuje výpověď poškozené. Na podporu jejího tvrzení a potažmo i závěrů znaleckého posudku stojí také skutečnost, že svědkyně osobně vnímala značné rozrušení a strach poškozené z obžalovaného. V neposlední řadě považuje za potřebné zdůraznit, že sama svědkyně uvedla, že měla s ohledem na charakter a obsah hlasového projevu obžalovaného obavy o poškozenou a její děti. Dále namítá, že přestože je na obžalovaného nutné hledět, jako by nebyl odsouzen, nelze také zcela odhlédnout od skutečnosti, že byl v minulosti odsouzen za přečin znásilnění podle § 185 odst. 1 trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, což určitým způsobem může naznačovat jeho sklon k závadovému sexuálnímu jednání. K fotografiím, které byly okresnímu soudu obžalovaným předloženy a kterým soud přikládal zcela zásadní význam, namítá, že je obžalovaný soudu předložil na flashdisku a nelze z nich tedy dospět k jednoznačnému závěru, že byly skutečně zaslány z mobilního telefonu poškozené na mobilní telefon obžalovaného. I kdyby však tyto fotografie poškozená skutečně obžalovanému zaslala, nelze tím vyloučit skutečnost, že byla skutečně obětí znásilnění, jak vysvětlila i znalkyně [Anonymizováno]. Závěrem shrnuje, že ačkoliv obžalovaný popírá, že by se měl jednat, které je mu kladeno za vinu, dopustit, nemůže souhlasit se závěry prvního soudu o tom, že tvrzení poškozené [jméno FO] je příliš osamocené na to, aby na něm bylo možné založit vinu obžalovaného, neboť z důkazů, které byly ve věci shromážděny a provedeny, lze vinu obžalovaného vyvodit. Vzhledem k výše uvedenému proto odvolacímu soudu navrhuje, aby napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu, neboť se prvostupňový soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a věc mu vrátil k novému projednání.

3. K odvolání státní zástupkyně podal prostřednictvím svého obhájce písemné vyjádření [jméno obžalovaného]. Vyjadřuje přesvědčení, že napadený rozsudek soudu prvního stupně je rozsudkem vyhotoveným na podkladě několika hlavních líčení, během kterých bylo soudem provedeno rozsáhlé dokazování. Jedná se o rozsudek správný, řádně odůvodněný, přezkoumatelný a naprosto splňující požadavky dle § 125 trestního řádu. Má za to, že osoba poškozené je osobou nevěrohodnou, když lhala v několika případech, a zároveň některé skutečnosti neuměla nebo nechtěla vysvětlit, a to vše po zákonném poučení vypovídat pravdu a nic nezamlčovat. K tomu uvádí, že již samotný přístup poškozené k trestnímu řízení, a to po celou dobu, byl příkladem nespolupráce a nesoučinnosti. V této souvislosti připomíná, že již v přípravném řízení policejní orgán nemohl docílit toho, aby poškozená učinila výslechy v místě vyšetřování, a proto její výslechy byly učiněny formou dožádání a obhájce se zmocněnkyní museli jet do [adresa], kde byla poškozená vyslechnuta na protokol o výslechu svědka. Nesoučinnost poškozené vygradovala v řízení před prvním soudem, kdy se poškozená k hlavnímu líčení opakovaně s výmluvami nedostavovala, hlavní líčení mařila, až na po několikátý pokus se podařilo domluvit se soudem v [adresa] na videorozhovoru s poškozenou. Forma, jakou zaujala poškozená při své výpovědi, byla sebevědomá bez známek respektu k soudu s náznaky drzosti a pohrdavosti. Při předložení fotografií s její nahým tělem v intimních pozicích vyjadřovala poškozená údiv s tvrzením, jak si mohl obžalovaný tyto fotografie jí zasláné dovolit soudu předložit. Poškozená ve svém výslechu opakovaně lhala, když například tvrdila, že hradila po celou dobu vztahu nájem za byt, který s obžalovaným společně užívali (str. 5 protokolu o hlavním líčení ze dne [datum]). Zřejmě chtěla vyvolat dojem, že on byl k ničemu, parazitoval na poškozené a její domácnosti a na ničem se nepodílel. Naopak on v této otázce prokázal opak, když okresnímu soudu doložil výpisy ze svého bankovního účtu za předmětné období, ze kterých bylo patrné, že úhrady nájemného uhradil on sám, a to na účet poškozené a ta je přeposlala pronajímateli, neboť ona byla smluvní stranou nájemní smlouvy. Ani po předložení výpisů z účtu poškozená neuvedla, že se spletla, i nadále platby zpochybovala. V usnesení o zahájení trestního

stíhání dle § 160 odst. 1 trestního řádu, které bylo policejním orgánem vystaveno především na základě podání vysvětlení poškozené, se podává, že obžalovaný měl poškozenou znásilňovat v několika (stěží tím rozumět desítky či dokonce více jak stovku) případech od října 2018 do října 2019. Obžaloba již pracuje s verzí, která vznikla na podkladě výsledku poškozené ze dne [datum], kdy skutek je vymezenod léta 2018 do [datum].....přibližně 3 x týdně po poškozené vynucoval i přes její nesouhlas a pokusy o fyzický odpor pohlavní styk souloží.....Obhajoba napočítala, že by se tak mělo stát cca 168x (září 2018-listopad 2019, 14 měsíců x 4 týdny x 3 snahy o styk týdně). I kdyby to bylo dvakrát týdně, bylo by to 112 x za období shora vymezeného v obžalobě. Byla i posunuta doba skutku z října 2019 na [datum]. U hlavního líčení při výslechu ze dne [datum] pak poškozená sdělila, že byla znásilňovaná 3x týdně, možná i více, kdy zase oproti původním výpovědím uvedla, že ke konci už znásilňovaná nebyla, a to tak půl roku nazpět. Toto období, kdy k tvrzenému znásilňování mělo docházet, v předchozích výsleších nikterak nezmínila, ačkoli je toto tvrzení poměrně zásadní a má vliv na tvorbu skutku. Tedy jinými slovy od května 2019 do listopadu 2019 se jí žádné bezpráví v tom směru nedělo. Dále uvádí, že navýšila při výslechu u hl. líčení týdenní četnost znásilnění, když tvrdila, že to bylo 3x a více týdně. O vzájemném intimním soužití obou partnerů poškozená hovořila tak, že pokud si dala skleničku nebo marihuanu, byl sex dobrovolný, jinak bylo jejich intimní setkání bez jejího souhlasu a proti její vůli. Těžko pochopitelné je, že intimní poměr pod vlivem alkoholu a marihuany je dobrovolný, a takto by poškozená s ním dobrovolně konala ve světle mnohačetných opakovaných znásilnění s prvky popisovaného násilí. Tomu se prostě nedá věřit a ani uvěřit. Rovněž připomíná vyjádření poškozené k samotným zasláným fotografiím, že mu je v roce 2018 zasílala, tedy učinila nesporným, že i v době, kdy měla být znásilňovaná (od léta 2018) mu posílala fotografie svých intimních partií. Popírá, že by mu je posílala v roce 2019. Toto tvrzení je značně nevěrohodné, neboť když mu je posílala v době, kdy měla být znásilňovaná v roce 2018, pak nelze z logiky věci uvěřit tomu, proč by mu je neposílala v roce 2019, když od května tohoto roku znásilňovaná být dle jejího vyjádření neměla. Sama sebe tak těmito tvrzeními znevěrohodnila. O to více, když přišla s historkou, která zněla, že drží její telefon. Nikdy ztrátu telefonu poškozená nenahlásila a bezesporu měla možnost tak učinit, když podávala trestní oznámení na jeho osobu nebo tak mohla učinit svévolně při některém ze svých výslechů. On popírá, že by držel v minulosti i současnosti její mobilní telefon. Intimní fotografie, které mu poškozená zasílala průřezově po celou dobu jejich vztahu, jsou takového obsahu, že si snad nikdo ani neumí představit, že se takto chovala oběť domácího násilí a oběť více jak stovky znásilnění doprovázených násilím z jeho strany. Oběť popisovaného násilí by rozhodně takovéto fotografie neposílala, nesnažila by se u něho vyvolat touhu po ní, nedráždila by jej a neprovokovala ho k sexuální aktivitě, ba naopak by čekala doma, snažila by se vyhýbat osamocenímu kontaktu s ním, obklopovala by se přítomností jiných osob, netrávila by s ním dobrovolné intimní chvíle (byť pod vlivem alkoholu a marihuany), opouštěla by byt a spala např. s dětmi v pokoji. Prostě by se snažila eliminovat osamocení kontakt s ním, aby k tvrzenému jednání již nedocházelo. Toto poškozená v opakovaných výsleších v žádném případě ani nezmínil, naopak zasílá intimní fotografie svých partií jemu do práce, což jednoznačně ukazuje na to, že tímto konáním v něm vyvolávala touhu po ní, sváděla ho a dráždila. Tímto způsobem se ale opakovaně znásilňovaná osoba nechová, jak i správně uzavřel soud prvního stupně. Poškozená pak odmítla hovořit při svém výslechu i o dřívější zkušenosti, kdy měla být v mládí znásilněna. Má za to, že poškozená nemá nic zamlčovat a vypovídat pravdu. Ve světle odpovědi znalkyně, že může dřívější zkušenosti se znásilněním aplikovat na jeho případ, má za to, že toto vyjádření je nutno vykládat v jeho prospěch, a i z tohoto hlediska je pak nutno považovat výpověď poškozené za nevěrohodnou, zejména když nelze si nijak ověřit možnost, zdali poškozená nepopisuje v této věci orgánům činným v trestním řízení zkušenost z mládí. K tomu dále uvádí, že poškozená tuto okolnost zamlčovala při svých výsleších, a zamlčela ji i při vyšetřeních znalkyním, které byly přibrány za účelem zhotovení znaleckého posudku, z čehož dovozuje, že znalecké posudky znalkyně vyhotovovaly na základě nepřesných a neuvedených informací poškozenou, a to

přesto, že závěry znaleckých posudků jsou na pravdivosti informací poskytnutých poškozenou naprosto klíčové a zásadní. Nevěrohodnost poškozené je podle jeho názoru dána také tím, že ihned po skončení vztahu s ním vstoupila do nového vztahu a otěhotněla, když ani s tímto novým partnerem - tedy otcem dítěte - opět není a má přítele opět nového a dalšího v řadě. Opět tedy poukazuje na to, že takto promiskuitně se nechová oběť mnoha desítek aktů znásilnění, která by měla trpět posttraumatickou stresovou poruchou. Prvý sodu pak také správně zdůraznil, že žádná z osob dospělých svědků nepotvrdila, že by věděla o tom, že by mělo ve vztahu mezi oběma docházet ke znásilnění, naopak nejeden svědek uvedl, že dominantní ve vztahu byla poškozená, že domácnost řídila, že muselo být po jejím a dokázala si prosadit svou. Dokonce kamarádi poškozené [Anonymizováno], [Anonymizováno] a [Anonymizováno] uváděli, že je hodně vznětlivá, dokáže se rozčlít kvůli maličkostem, bere drogy. Všichni uvedli, že se jim poškozená nesvěřila, že by byla objektem násilí. Svědek [Anonymizováno] dokonce uvedl, že měli takový vztah, že by se mu jistě poškozená svěřila, že by na ní bylo pácháno násilí. Nepozoroval na ní při osobních schůzkách žádných změn nálad. Když byla poškozená pod vlivem marihuany, přišla mu vypatlaná. Správný je tak závěr soudu prvního stupně, že i u těchto svědků včetně sv. [Anonymizováno] nejsou žádné zmínky o násilí popisovaném obžalobou a vyznívají v jeho prospěch. Navíc svědek [Anonymizováno] uvedl, že ví o tom, že naopak poškozená ho zamkla ve sklepní kóji a nechala jej tam. Jako značně nevěrohodná se jeví podle jeho mínění výpověď svědkyně [jméno FO], které byla v opakovaném kontaktu před svými výsledky s poškozenou. Soud prvního stupně správně vzal tuto výpověď velice s rezervou a právem uzavřel, že důvěryhodnost této svědkyně je z tohoto důvodu značně podlomena. Státní zástupce v podaném odvolání dává výpověď této svědkyně do souvislosti s výpovědí v přípravném řízení a shledává shodu, avšak při tom, bylo pominuto, že tato svědkyně byla v kontaktu stran výpovědi nejen v řízení před soudem, ale i v přípravném řízení, jak sama svědkyně potvrdila ve svém výsledku při hlavním líčení. Tedy svědkyně byla pod přímým vlivem poškozené. Shoduje se i se závěrem prvního soudu, že jako nevěrohodný se jevil i výslech starší dcery poškozené, která ho neměla ráda, a byly s ní i výchovné problémy. Bylo prokázáno, že poškozené při slovní rozepři dokonce dala facku. Bylo také bez pochyb prokázáno, že tato svědkyně si zcela vymyslela příčinu modřiny na krku (tzv. cucfleku), kdy zprvu tvrdila, že jí to měl udělat on, svá tvrzení později uvedla na pravou míru a pravdivě popsala, že tuto modřinu na krku jí způsobil kamarád. Nejen na tomto případě je patrné, že tato starší dcera ho neměla v oblibě, byla a je vůči němu zaujatá a snaží se mu přihršit. Naopak bylo prokázáno, že on se o dcery poškozené hezky staral, bral je na výlety, zařizoval jim na zahradě bazén, vozil je do školy, snažil se nimi dělat domácí úkoly a připravovat je na výuku do školy. Tato svědkyně pak nikdy nepotvrdila, že by poškozená jím byla znásilňovaná, ba naopak si vymyslela na svou osobu útok se sexuálním podtextem, jehož pachatelem měl být on. Poukazy státního zástupce na závěry znaleckého posudku [tituly před jménem] [jméno FO] považuje za zkreslené, když poškozená neuvedla znalkyni a zatajila tak zásadní informaci, že byla okolo 15. roku věku znásilněna. K tomu znovu připomíná vyjádření jmenované znalkyně, že nelze odlišit důsledky spojené s událostí – znásilněním v 15-ti letech poškozené a aktuálními projednanými událostmi. Pominuta pak nemohla být odpověď znalkyně na dotaz, zdali na vznik posttraumatické stresové poruchy může mít vliv i nedávný potrat poškozené, neboť znalkyně uvedla, že ano, neboť potrat je v životě ženy silná negativní událost. Tedy nejenže znaky posttraumatické stresové poruchy nelze odvodit od projednávaného jednání, avšak mohou být následkem události – znásilnění v 15. roce věku poškozené či plynoucí z potratu, který poškozená dobrovolně podstoupila v létě 2018. Takto se vyjádřila [tituly před jménem] [jméno FO], která dle názoru obhajoby i dle prvního soudu zcela nepřesvědčivě popisovala motiv zasílání fotek poškozenou s intimními partii jako agresivní provokaci. Ano, to lze připustit, ale dle obhajoby by se jednalo o naprosto výjimečné a specifické případy, avšak odehrávané v krátkodobém horizontu, nikoli však mnohačetné případy zasílání fotografií s obnaženými intimními částmi těla poškozené průřezově zasílané poškozenou po celou dobu jejich partnerského vztahu. Poukazuje také na to, že psychologie a psychiatrie není exaktní věda a

znalecké posudky obou znalkyní vycházejí ze subjektivních tvrzení a sdělení poškozené. Logicky tedy, pokud jim poškozená nesdělovala informace pravdivé či je zatajovala (znásilnění a zaslání fotografií atd.) nemůžou být tyto znalecké posudky, resp. jejich závěry, pravdivé a je nutno je hodnotit minimálně jako pochybné. Závěrem uvádí, že nemá napadenému rozsudku co vytknout, neboť skutečně provedené důkazy samostatně či ve vzájemné souvislosti netvoří ucelený řetězec, který by ukazoval na jeho vinu, ba co více - jsou zde také důkazy, které jeho vinu vyvrací, potvrzují jeho tvrzení, a naopak znevěrohodňují poškozenou a usvědčují ji ze zatajení a lživého vyličení podstatných informací důležitých pro toto řízení. Trvá na tom, že je nevinný. Z těchto důvodů navrhuje odvolání státní zástupkyně podle § 256 trestního řádu zamítnout.

4. Z podnětu odvolání státní zástupkyně krajský soud jako soud odvolací přezkoumal výrok napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, přičemž k vadám, které nebyly odvoláním výslovně vytýkány, odvolací soud mohl přihlížet, jen pokud by měly vliv na správnost odvoláním napadeného výrok, a dospěl k níže popsáným závěrům.

5. Soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro rozhodnutí, ostatně v tomto směru ani ničeho odvolatel nenamítal, přičemž důkazy pak náležitě hodnotil jednotlivě i v souhrnu s uvážením všech okolností případu, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, a učinil skutkové i právní závěry, které nemohl odvolací soud označit za chybné. Jeho úvahám, kterými se při hodnocení důkazů řídil, totiž nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, a nelze za vadný považovat jeho postup, pokud dospěl k závěru, že o vině obžalovaného zůstávají důvodné pochybnosti, když se přitom vypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou pro rozhodnutí významné.

6. Není sporu o tom, že společné soužití obžalovaného [jméno obžalovaného] s poškozenou [jméno FO] a jejími dětmi nebylo poklidné a harmonické, když ve vztahu se negativně projevovaly zejména finanční problémy a mezi partnery se stupňovala četnost a intenzita hádek, které vyústily ve vykázaní obžalovaného ze společného bydlení v listopadu 2019. Je také pravda, že při hádkách byl „více slyšet“ obžalovaný, jak o tom vypovídala například svědkyně [Anonymizováno], nicméně svědeckými výpověďmi známých aktérů projednávané věci (např. svědek [Anonymizováno]) bylo současně prokázáno, že i poškozená uměla být vůči obžalovanému útočná a nebyla při hádkách pouhou pasivní obětí. Nálezací soud uzavřel, že provedené důkazy neumožňují učinit jednoznačný a přesvědčivý závěr o tom, že obžalovaný jednal způsobem popisovaným poškozenou, což je závěr, který není v rozporu s provedenými důkazy a je třeba ho plně akceptovat. K tomu, aby první soud mohl rozhodnout o vině obžalovaného, je zapotřebí mít k dispozici zcela spolehlivé a konkrétní důkazy, a pokud za takové důkazy nepovažoval výpověď poškozené [jméno FO], a to ani ve spojení s výpovědí její dcery a svědkyně [jméno FO], a ani další důkazy včetně závěrů znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, nelze s ohledem na obsahy těchto důkazů i ostatních důkazů považovat za nesprávný postup. Hodnocení důkazů je totiž výsadním právem soudu prvního stupně, neboť ten důkazy provádí, a není – li v jeho postupu shledáno vad, jak se stalo i v nyní posuzované věci, nelze jeho závěry odmítat jen proto, že tytéž důkazy lze hodnotit s jiným v úvahu přicházejícím výsledkem, kterého se domáhá odvolatel.

7. Jak je zřejmé z odůvodnění přezkoumávaného rozsudku, soud prvního stupně pečlivě zvažoval, zda usvědčující důkazy, zejména pak výpověď poškozené, lze považovat za tak spolehlivé důkazy, o které by mohl beze všech pochybností opřít závěr o vině obžalovaného. S touto problematikou se první soud dostatečně vypořádal a nelze označit za vadný postup, pokud tyto usvědčující důkazy z důvodů podrobně rozvedených v důvodech napadeného rozhodnutí za takové nepovažoval. S ohledem na zjištěné narušené vztahy mezi obžalovaným na straně jedné a poškozenou a její dcerou nezletilou [jméno FO] na straně druhé, které byly poznamenány i snahou poškozené vystěhovat z bytu obžalovaného a které vyústily v obvinění obžalovaného z útoku se sexuálním podtextem na nezletilou, soud prvního stupně právem přistupoval k usvědčujícím výpovědím poškozené a její dcery velice obezřetně, údaje svědkyněmi uváděné

konfrontoval s dalšími provedenými důkazy, takže mu nelze vytýkat, že se nedostatečně zabýval posouzením věrohodnosti těchto usvědčujících výpovědí a že jím pojaté pochybnosti o pravdivosti všech jimi uváděných skutečností nejsou důvodné. I podle názoru odvolacího soudu jsou totiž některá tvrzení poškozené natolik minimálně nelogická, že je nutno akceptovat závěr soudu prvního stupně, že se jedná o natolik zásadní okolnost, která věrohodnost tohoto důkazu skutečně snižuje. Lze jen připomenout, že z výpovědi poškozené například vyplynulo, že po té, co měla být obžalovaným opakovaně (i několikrát týdně) po dobu několika měsíců znásilňována, že posléze jejich sexuální styky byly i z její strany dobrovolné a vyhledávané, což bylo právem považováno prvním soudem za nelogické tvrzení, stejně jako sdělení poškozené k důvodu, pro který si mobilním telefonem pořizovala snímky svých intimních partií. A pokud po žalovaném jednání takové fotografie obžalovanému zasílala, což vyvráceno nebylo, nelze to akceptovat pouze s odkazem na vyjádření znalkyně [tituly před jménem] [jméno FO], neboť poškozená fotografie obžalovanému zasílala s vědomím, že se doma setkají, tedy nejedná se o takový případ, na který znalkyně odkazovala. Soud prvního stupně pak důvodně nepřeceňoval závěry znalkyň [tituly před jménem] [jméno FO] a [tituly před jménem] [jméno FO], které své závěry učiněné v přípravném řízení poněkud ve svých výpovědích u hlavního líčení skutečně korigovaly, kdy reagovaly na nová zjištění k osobě poškozené. I když znalkyně setrvaly na svém závěru, že poškozená nemá sklony ke konfabulacím, tak současně první soud nemohl pominout další vyjádření znalkyň týkající se toho, že na psychickém stavu poškozené se podílelo více faktorů – vedle problémů v soužití s obžalovaným včetně problémů finančních i její předchozí negativní životní zkušenosti včetně znásilnění v 15 – ti letech, o čemž znalkyně byly obeznámeny až při hlavním líčení. Nelze také pominout, že poškozená byla znalkyněmi vyšetřena až dne [datum], tedy téměř po roce od projednávané věci, a to v situaci, kdy prokazatelně měla výchovné problémy s dcerou [jméno FO] (viz. zpráva Centra pro psychologicko-sociální poradenství). K pochybnostem, které první soud pojal k závěrům znalkyň, jak jsou rozvedeny v důvodech napadeného rozsudku, lze ještě připomenout například vyjádření znalkyně [tituly před jménem] [jméno FO] o tom, že v důsledku soužití poškozené s obžalovaným se tato bude obávat do budoucna navazovat styky s jinými partnery, což je ovšem v rozporu se zjištěním, že poškozená po rozchodu s obžalovaným navázala nový vztah, dokonce porodila další dítě, a v době konání jejího výsledku před dožádaným soudem již s otcem tohoto dítěte nežila a měla již jiného přítele. Lze k tomu ještě připomenout, že znalkyně činily závěry ve vztahu k obecné věrohodnosti poškozené, přičemž bylo na soudu prvního stupně, aby i vzhledem k důkazům ostatním řešil specifickou věrohodnost poškozené, a pokud s přihlédnutím k obsahu dalších důkazů, na které v důvodech svého rozhodnutí poukazuje, spolu se zjištěnými rozpory a nelogičnostmi ve výpovědích poškozené, např. ohledně doby, po kterou mělo docházet k jejímu znásilňování obžalovaným a četnosti takových styků, dospěl k závěru, že výpověď poškozené ani ve spojení s důkazy dalšími nelze považovat za natolik spolehlivý důkaz, aby o něho mohl opřít bez důvodných pochybností závěr o vině obžalovaného žalovanými zločiny, nelze to považovat za závěr vadný, nepomíjející ani obecně známý fakt, že každý člověk je schopen úmyslně uvádět nepravdu či pozměněné údaje, zejména má –li k takovému jednání důvod. Soud prvního stupně se pak také podrobně zabýval i důkazy, které podporovaly výpověď poškozené, tedy zejména výpovědi její dcery [jméno FO] a přítelkyně [jméno FO], a ani závěrům, které z hodnocení těchto důkazů první soud učinil, jak jsou rozvedeny zejména v bodech 17.) a 19) napadeného rozsudku, nelze skutečně vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost. Přeceňováno pak nemůže být sdělení svědkyně [Anonymizováno] o tom, že obžalovaný byl při hádkách „krutý“ a že měla obavy o poškozenou a její děti, neboť současně uvedla, že hádky byly cca jednou do měsíce a jí uváděné obavy pak vztahovala k jednomu konfliktu, když jinak dále vypověděla, že obžalovaný byl milý, staral se i o děti poškozené, a že po hádkách se pak vždy usmířili. Ani tato výpověď tak nepodporuje závěr, že by jednání obžalovaného vůči poškozené bylo natolik intenzivní, že by se mělo jednat o tzv. týrání soustavné.

8. Lze tak shrnout, že provedenými důkazy bylo spolehlivě prokázáno, že soužití obžalovaného a poškozené nebylo zejména ke konci jejich vztahu harmonické, docházelo mezi nimi k hádkám, při kterých sice byl nejhlasitější obžalovaný, ale ani svědkyně [Anonymizováno] nevyloučila aktivní přístup poškozené k hádkám, jak o tom vypovídal i například svědek [Anonymizováno], který poškozenou charakterizoval jako „vznětlivou“, a dokonce popisoval i incident, při kterém byl obžalovaný poškozenou uzavřen ve sklepě. Prvý soud pak také právem poukázal na výpovědi svědků [Anonymizováno] a [Anonymizováno], kteří uvedli takové skutečnosti, které svědčily spíše o věrohodnosti výpovědi obžalovaného, než poškozené, a obdobně je tomu tak i v případě svědkyně Lisé. Je tak nutno přisvědčit prvému soudu, že nebyla spolehlivě vyvrácena obhajoba obžalovaného, že hádky byly oboustranné a že i poškozená při nich byla „aktivní“, jakož i to, že poškozenou nenutil násilím k pohlavnímu styku, neboť žádný jiný objektivní důkaz k tomu nebyl proveden, když za takový důkaz právem nemohla být považována výpověď poškozené, jak je již také shora konstatováno, a to ani za situace, kdy tento důkaz byl podporován výpovědí její dcery a nepřímo pak svědeckou výpovědí kamarádky [jméno FO] a závěry znalkyň, jak také správně uzavřel první soud. Takto zjištěný skutkový děj pak také soud prvního stupně podrobil důkladnému právnímu rozboru, a závěry, které z toho vyvodil, tedy že nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek je žalovanými zločiny, případně jinými trestnými činy uvedenými v trestním zákoníku, nelze považovat za nesprávné. V tomto směru tak již není třeba ničeho dalšího dodávat k podrobnému a správnému odůvodnění napadeného rozsudku, neboť soud I. stupně se vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a řídil se správnými úvahami, se kterými se odvolací soud mohl plně ztotožnit.

9. Závěrem tak odvolací soud konstatuje, že přístup soudu prvního stupně k projednávané věci svědčí o tom, že všem rozhodným okolnostem věnoval patřičnou pozornost, nepominul žádný z provedených důkazů, se kterými se tak vypořádal zákonným způsobem, a za tohoto stavu ani odvolací soud nemá zákonnou možnost do napadeného rozhodnutí zasahovat, byť provedené důkazy i nadále odůvodňují podezření, že žalovaný skutek vykazuje znaky žalovaných zločinů. Samotné podezření však k rozhodnutí o vině nepostačuje, a proto soud prvního stupně správně za situace, kdy důvodně nedospěl k přesvědčení o vině obžalovaného, právem postupoval podle § 226 písm. b) trestního řádu a zprostil ho obžaloby.

10. S ohledem na to, že odvolací soud akceptoval zprošťující výrok napadeného rozsudku, nelze ničeho namítat ani proti výroku, kterým byla poškozená podle § 229 odst. 3 trestního řádu odkázána s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních, když takový způsob rozhodnutí je v případě zprošťujícího rozsudku obligatorní a zákon ani jiné rozhodnutí nepřipouští.

11. Z důvodů výše uvedených proto odvolací soud postupoval podle § 256 trestního řádu a podané odvolání jako nedůvodné zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný. Jen je-li zde některý z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu, lze proti tomuto rozhodnutí podat dovolání. Dovolání mohou podat jednak nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu a obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje, a musí mít obsah uvedený v § 265f tr. řádu. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud.

Praha 3. listopadu 2022

JUDr. Ladislav Koudelka Ph.D.
předseda senátu